

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

DŽEFS ABOTS

SASPRINGTS
PSIHOĻĪSKĀ TRILLERA
MEISTARA ROMĀNS

Times Booklist

Slazds

DŽEFS
ABOTS

Slazds

JEFF
ABBOTT

An Ambush
of Widows

DŽEFS
ABOTS

Slazds

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-312.4
Ab 687

Copyright © 2021 by Jeff Abbott

Džefa Abota romāna "Slazds"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © Tama66/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-037-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

VESAM MILLERAM

Pirmā nodaļa

CETURTDIENAS VAKARS

Kirstena Norta darija to pašu, ko parasti tajās reizēs, kad Henrijs bija devies komandējumā: pabeidza darbu klēpj datorā, pasūtīja ķīniešu ēdienus no restorāna, kas Henrijam īpaši nepatika, un noskatījās britu raidījumu par ēdiena gatavošanu, kas atgādināja ekranizētu trankvilizatoru.

Viņa bija tikusi līdz savas nelielās uzdzīves otrajai sērijai, kad iezvanījās telefons. Kirstena palūkojās uz ekrānu un ieraudzīja, ka tas ir Henrija numurs.

– Beidzot, mīļais, – viņa noteica. – Kā iet pa Ņujorku?

Uz piecām sekundēm iestājās klusums.

– Henrij? – viņa iejautājās.

– Kirstena Norta? – Balss bija apslāpēta, neskaidra, gluži kā čuksts.

– Jā?

– Jūs esat Henrija sieva?

Vēsums skāra viņas ādu kā piepešs lietus. – Jā. Kas zvana?

– Jūsu vīrs ir nogalināts. Ostinā. Teksasā. – Viņa nespēja saprast, vai balss pieder vīrietim vai sievietei, un tam nebija nozīmes, tāpēc ka tā runāja blēņas.

– Tas nav smieklīgi, Henrij, – Kirstena noteica, vienlaikus nodomādama, ka tas nav tāds joks, kādu Henrijs varētu izstrādāt. Acīmredzot viņa telefons bija ticis nozagts un zaglis tādā perversā veidā uzjautrinājās.

– Viņš ir nošauts. – Un tad zvanītājs atvienojās.

Kirstena Nortā nolūkojās uz telefonu. Tas bija perversi un nežēlīgi, goda vārds. Viņas vīrs atradās Ņujorkā, nevis Ostinā. Viņa nosūtīja Henrijam īsziņu: TU PAZAUDEJI TEL? MAN NO TAVA NR PIEZVANĪJA KKĀDS PSIHOPĀTS. Un tad viņa saprata, ka psihopāts izlasīs īsziņu, tāpēc ka bija zvanījis no Henrija telefona.

Atbildes īsziņa nepienāca.

Domā, viņa sev teica. Kirstena aizgaiņāja dusmas un augošās bailes. Kurā viesnīcā viņam vajadzēja apmesties? Viņa centās to atcerēties, kamēr fonā viens no kulinārijas raidījuma tiesnešiem saudzīgi norāja pretendenti par neizceptu garozu, un sievietes lūpa drebēja tā, it kā viņai virsū būtu sabrukusi visa pasaule.

"*Van Vleck*", neliela, ne gluži parasta viesnīca netālu no Taimsskvēra. Jā. Viņš tur bija apmeties arī agrāk.

Viņa iegūglēja viesnīcu un piezvanīja uz vietnē norādīto numuru.

Pieklājīgais jaunais vīrietis, kurš atbildēja uz zvanu, pārbaudīja un pavēstīja viņai, ka viesnīcā nav reģistrējies neviens Henrijs Nortā. Kirstena viņam automātiski pateicās un atvienojās. Bet viņš ieradās Ņujorkā svētdienas vakarā, un viņam ir jāatgriežas rīt, viņa nodomāja. Droši vien viņš ir apmeties citā viesnīcā. Kirstena steigšus pārskatīja e-pasta vēstules un īsziņas gadījumam, ja būtu pa-

laidusi garām ziņu no vīra, cenzdamās sev iestāstīt, ka tad, kad Henrijs piezvanīs un paskaidros, ka ir pazaudējis telefonu, viņa pasmiesies par savām mulķīgajām raižēm.

Viņš bija nošauts.

Kaut kas tajā balsī... tajā briesmīgajā balsī. It kā tā priecātos.

Henrija pagājušās nedēļas ziņās nebija pieminēta Ņujorkas viesnīca.

Kas bija klients? Kā sauca uzņēmumu?

Henrijs pamatīgi nopūlējās, lai piesaistītu arī citus klientus, atskaitot tos nedaudzos, kas viņam bija Jaunorleānā. Vai viņš bija pateicis Kirstenai viesnīcas nosaukumu, bet viņa nebija klausījies? Dažreiz viņa nebija nekāda labā klausītāja.

Kirstena vēlreiz pārskatīja no vīra saņemtās elektroniskās vēstules un īsziņas. Ņujorkas klients tajās netika pieminēts.

Ostina. Viņi ar Henriju nepazina nevienu Ostinā. Reiz viņi bija sprieduši par pārceļšanos uz turieni, tāpēc ka pilsēta strauji auga un tur bija daudz darba piedāvājumu, taču Henrijs apgalvoja, ka tur esot tik daudz pašnodarbināto, ka konkurence būšot lielāka nekā Jaunorleānā, kur tehnoloģiju joma tikai sākot attīstīties, tāpēc te esot lielākas izredzes izcelties...

Ostinā. Viņš bija nošauts.

Kirstena nolēma mest mieru Ņujorkas viesnīcām, kas izklausītos pazīstamas, un ievadīja meklētājā briesmīgo vārdu salikumu "apšaude Ostinā".

Parādījās rezultāti, vispirms nesenākie. POLICIJA
IZME9KLĒ DUBULTU SLEPKAVĪBU. Saistītie virsraksti:
DIVI VĪRIEŠI ATRASTI NOŠAUTI NOLIKTAVĀ.

NOGALINĀTS PAZĪSTAMS UZŅĒMĒJS. Par to ziņoja vietējā prese. Upuri bija atrasti pirms divām dienām, agri otrdienas rītā.

Henrijs bija aizbraucis svētdienas pēcpusdienā. "Man jāpaspēj uz tikšanos agri pirmdienas rītā. Es tev atsūtišu izziņu," viņš bija teicis. Un bija atrakstījis, ka viss ir kārtībā, tikšanās noritot veiksmīgi. Bet, ja šie virsraksti attiecās uz viņu, tad Henrijs bija miris un kāds cits bija viņai sūtījis ziņas no vīra numura. Kirstenai uzmācās nelabums, un krūtīs sažņaudzās kamols. Tā nevarēja būt patiesība.

Viņa uzklikšķināja uz pirmā rezultāta un noskatījās ziņu sižetu. Reportieris bija jauns un aizrautīgs un pavēstīja, ka divus liķus noliktavā ieraudzījis kāds bezpajumtnieks, kurš bija konstatējis, ka durvis ir vaļā, un iegājis iekšā.

Kopš otrdienas nekādas citas ziņas nebija publiskotas.

Vienu no vīriešiem sauca Ādams Žangs. Visai pazīstams uzņēmējs, kurš bija izveidojis neskaitāmus tehnoloģiju jaunuzņēmumus Ostinas pārblīvētajā uzņēmumu kartē. Otrs vīrietis nebija ticis identificēts. Tehnoloģiju sfēras pārstāvji pauda šoku un sašutumu. "Turpinājums sekos," sacīja reportieris. Policija lūdza pieteikties visus, kas varētu būt kaut ko redzējuši vai kaut ko zināja.

Ja Henrijs bija otrs upuris... kāpēc gan tas anonīmais zvanītājs bija sazinājies ar viņu? Kāpēc bija to pavēstījis?

Vai zvanītājs bija slepkava? Vai Henrija telefons bija nonācis pie ļaundara?

Kirstena sāka drebināties, nespējot rimties no šoka. Viņa ar piespiešanos vairākas reizes dziļi ieelpoja. Nē. Nesēdi, rokas klēpī salikusi. Esi tāda kā Henrijs. Rikojies tad, kad tas šķiet neiespējami.

Ieslīdzās rīcības centrs viņas smadzenēs. Kirstena iegāja lidsabiedrības mājaslapā un sameklēja nakts lidojumu uz Hjūstonu, no kuras varēja nokļūt Ostinā.

Viņa varēja pagūt, ja pasteigsies.

Otrā nodaļa

Nekas šajā darbā nebija noticis gluži tā, kā vajadzētu; netika ievērots neviens no parastajiem protokoliem, un nu, kad nākamais mērķis nāca tieši viņam pretī lidostā, tā bija droša zīme, ka nāksies mest mieru.

Menders aizturēja elpu. Te nu viņa bija – steidzās uz iekāpšanas vārtiem Jaunorleānas lidostā brīdī, kad viņš bija tikko izkāpis no Ostinas lidmašīnas.

Viņš apstājās un ielūkojās savā telefonā, kad viņa psteidzās tam garām, tā ka rokas bagāžas soma gandrīz trāpīja viņam pa gurnu.

Kirstena Norta pameta pilsētu brīdī, kad Menders bija ieradies, lai par viņu parūpētos.

Viņa prāts burtiski atslēdzās, un viņš gandrīz iesmējās. Parasti Menders nejuta darbā nekādas emocijas, taču šis uzdevums bija īsta pārbaude nerviem. Viņš sekoja sievietei līdz iekāpšanas vārtiem, pie kuriem viņa gaidīja. Lidmašīnai, ar kuru viņš bija atlidojis no Ostinas, drīz vajadzēja uzņemt pasažierus un lidot atpakaļ pa to pašu maršrutu cauri Hjūstonai. Viņš tikko bija no tās izkāpis; vai mēģinājums iegādāties biļeti un atkal tajā iekāpt

nenoraidis sistēmā brīdinājumu? Nekļūs aizdomīgs? Viņš nedrīkstēja rīkoties uzkrītoši.

Kāpēc viņa lidoja uz Ostinu?

Tāpēc ka zināja. Kā viņa varēja uzzināt?

Viņš vēroja sievieti, taču viņa izvairījās no skatienu, jo sieviete jūt, ja uz viņu blenž. Viņa drebinājās. Bija satraukta. It kā būtu saņēmusi sliktas ziņas. Taču tas nebija iespējams. Pagaidām vēl ne.

Menders redzēja, ka apkalpe nemainās. Tātad, ja viņš iekāptu atpakaļ lidmašīnā, stjuarti varētu viņu ievērot, varētu pat izmest kādu joku.

Viņam nebija ne jausmas, kā izsekot sievieti, kad viņa nonāks Ostinā. Taču šis darbs saistījās ar atlīdzību, un viņam vajadzēja riskēt. Menders atgriezās pie letes. Gaidīja aiz cilvēkiem, kuri centās iegādāties prioritāras iekāpšanas iespēju. Viņš savilka seju nelaimīgā, skumjā izteiksmē.

– Es nupat ielidoju ar šo lidmašīnu, taču man pienāca īsziņa... – Menders pacēla augšup telefonu, it kā tajā atastos visas atbildes. – Mans tēvs Ostinā ir pārcietis sirdslēkmi, un man ir jālido atpakaļ... Vai varu dabūt biļeti uz šo reisu? – Viņa balss nodrebēja.

Darbiniece noteica: – Man ļoti žēl, tūlīt palūkošos, – un Menders savilka seju apvaldītu bēdu izteiksmē, lai nepiesaistītu uzmanību. Viņš pameta skatienu uz mērķi. Viņa sēdēja, nolūkodamās sev klēpī ar noliektu galvu. Iegrimusi patiesās bēdās, kamēr viņa pārdzīvojumi bija visīstākā izlikšanās.

– Jā, ir brīva vieta, – darbiniece noteica. Menders, ne vārda neteikdams, pabīdīja uz viņas pusi kredītkarti. Uz tās nebija norādīts viņa īstais vārds.

– Liels paldies.

– Ceru, ka ar jūsu tēvu viss nokārtosies. Taču jūs būsit pēdējā iekāpšanas grupā. Piedošānu.

– Tas nekas.

Viņam nebija reģistrētas bagāžas – pistoli ar starpnieka gādību viņam vajadzēja saņemt šeit, Jaunorleānā. Menders bija atbrīvojies no Ostinā izmantotā ieroča saskaņā ar standarta protokolu. Viņam bija iekāpšanas talons – ar tik lielu kārtas skaitli, ka tas garantēja viņam vietu vidējā sēdekļī, – un viņš apsēdās tā, lai varētu saskatīt savu mērķi, viņai to nemanot.

Piepeši Menderam ienāca prātā, ka viņa būs tajā pašā iekāpšanas grupā: viņa arī acīmredzot bija rezervējusi lidojumu pēdējā brīdī. Viņš cerēja, ka tā nenotiks. Menders nevēlējās, lai sieviete viņu ievērotu. Viņam bija beisbola cepurīte un saulesbrilles; tas bija labākais, ko varēja darīt, lai izvairītos no ievērošanas vai atpazīšanas.

Lidmašīna bija sagatavota. Pasažieru grupas sastājs iekāpšanai saskaņā ar lidsabiedrības politiku – vispirms A grupa, no pirmā līdz trīsdesmitajam numuram.

Mērķis un slepkava palika savās vietās.

– B grupa, – darbiniece skaļi paziņoja, un piecēlās vēl viens cilvēku bariņš. Menders sprieda, ka lidmašīna varētu būt pilna. Viņi atradīsies tuvu. Varēja pamēģināt apsēsties tā, lai viņš izkāptu no lidmašīnas pirms sievietes un pēc tam viņai sekot.

Tālāk nāca C grupa. Atpaliecīgi piecēlās, raizēdamies par to, vai atradīsies brīvi bagāžas plaukti; pāriši samierinājās ar to, ka nesēdēs kopā. Atlikušos sagaidīja mocības vidējā sēdvietā.

Viņi sastājs pēc numuriem. Mērķis atradās tieši viņam priekšā. Kā tad. Viņa neatskatījās uz Menderu. Abi bija pēdējie šajā rindā. Menders cerēja, ka sieviete viņu neuzlūkos.